

Sygn. akt III CNP 32/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku M. D.

przy uczestnictwie P. W., M. N., Ł. M., A. B., M. M., J. Ś., B. Ś., E. K., B. M., G. K.,
I. K., E. K., W. K. i Wspólnocie Mieszkaniowej przy ul. D. w K.

o ustanowienie zarządcy przymusowego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi wnioskodawczyni

o stwierdzenie niezgodności z prawem

prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 czerwca 2014 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 26 czerwca 2014 r., wniesiona przez skarżącą M. D., została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego: art. 63, 64 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, art. 26 ust. 1, art. 29 ust. 1b, art. 29 ust. 3, art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali oraz przepisów postępowania: art. 316, 232, 233 § 1 k.p.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia istotne jest, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K., którego przedmiotem było orzeczenie w sprawie ustanowienia zarządcy przymusowego dla wspólnoty mieszkaniowej. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym w stopniu dostatecznym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo, że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego nie wskazuje też na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.

aj

l.n